

Arrest

nr. 249 393 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 november 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de

Vreemdelingenwet en waarbij haar verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partij in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

De bestreden beslissing stelt pertinent en op goede grond het volgende (vast):

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verliet na aanhoudende bedreigingen door de familie van de man D.(...), die in 1996 door uw zoon werd gedood. U durfde zich niet te beroepen op de bescherming van uw autoriteiten omdat een oom van het slachtoffer bij de politie werkt (CGVS, p. 11, 14).

Het CGVS betwist op zich niet dat uw zoon V.(...) in 1996 D.(...) M.(...) dodelijk verwondde, uw zoon daarop naar Oekraïne vluchtte, waar hij jaren later werd opgepakt en vervolgens uitgeleverd aan Georgië. Evenmin betwist het CGVS dat uw zoon in Georgië terecht stond en hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, hij na het uitzitten van zijn straf opnieuw naar Oekraïne vertrok, waar hij in 2014, enkele jaren zijn vrijlating, stierf.

Het CGVS betwist uw verklaringen echter waar u beweert dat uw veiligheid actueel in gevaar zou zijn in Georgië, dat u überhaupt zelf jarenlang het slachtoffer bent geweest van een systematische vervolging door de familie van D.(...), dat deze belaging nog escaleerde na de dood van uw zoon in 2014, en dat u geen beroep kan doen op bescherming van uw autoriteiten omdat een familielid van het slachtoffer bij de politie werkt.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat ten aanzien van uw dochter K.(...) T.(...) (CGVS: 9913679Z; OV: 4.819.144) in juli 2019 door het Commissariaat-generaal werd overgegaan tot het kennelijk ongegrond verklaren van haar verzoek tot internationale bescherming. Zij baseerde zich op dezelfde asielmotieven als u en werden geloofwaardig noch gegrond geacht. Het beroep dat zij hiertegen indiende werd in februari 2020 verworpen. U slaagt er niet in draagkrachtige elementen aan te brengen die een ander licht op de beslissing werpen.

Daarnaast geeft u zelf aan dat u persoonlijk geen concrete vrees koestert in Georgië, hetgeen sowieso vragen betreffende de grond van uw vrees doet rijzen. Toen u namelijk gevraagd werd welk gevaar u actueel liep in uw thuisland, antwoordde u dat u eigenlijk niet bang bent om uzelf maar u zich voornamelijk zorgen maakt over de toekomst van uw kleinkinderen (CGVS, p. 10, 16).

Dit uit zich evenzeer in de aard en frequentie van de bedreigingen die u aanhaalt: deze elementen ondermijnen immers eveneens sterk de gegrondheid van de door u beweerde vervolging. Gedurende het gehoor verwijst u meermaals naar de mondelinge bedreigingen die door de familie van het slachtoffer geuit werden in de periode dat uw zoon voortvluchtig was van 1996 tot en met 2002, als ook de bedreigingen tijdens het daaropvolgende politieonderzoek en de rechtszaak (CGVS, p. 5, 6, 12, 13, 14). Indien nog zou worden aangenomen dat u in deze periode effectief werd lastig gevallen door de familie van de vermoorde D.(...), is dit onvoldoende om als vervolging in vluchtrechtelijke zin beschouwd te worden. U slaagt er m.a.w. niet in aan te tonen dat u het slachtoffer zou zijn geweest van concrete, zwaarwichtige vervolgingsfeiten in uw land van herkomst in het verleden of hiervoor een vrees in de toekomst dient te koesteren. Ondanks de bewering dat u en uw familie al meer dan 20 jaar door de familie van het slachtoffer vervolgd worden, bleef het steeds bij verbale bedreigingen. U zegt namelijk dat de familie steeds zei dat ze u niet wilden zien in Georgië en men er mee dreigde om u te vermoorden om wraak te nemen voor de dood van D.(...) (CGVS, p. 12-13). Het ergste dat uiteindelijk in al die jaren met u gebeurd is, is dat men tevergeefs probeerde om u tijdens de rechtszaak van uw zoon in 2002 fysiek aan te vallen; maar toen werd u beschermd door de politie (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de frequentie waarop deze familie u meer recent, gedurende de laatste jaren in Tbilisi bedreigde, gaf u aan dat dit veel minder frequent voorkwam dan tijdens de periode van de rechtszaak in 2002 en men u hoogstens nog ongeveer één keer per maand kwam aanspreken (CGVS, p. 12, 14). In 2018 besloot u om zich permanent in het dorp Ateni te vestigen (CGVS, p. 7) en u verklaarde dat uw vervolgers dat jaar voor het eerst naar daar kwamen om u te bedreigen en u hen er in totaal drie keer heeft gezien (CGVS, p. 6). De laatste bedreiging die u in Ateni ontving, was twee maanden voor het vertrek van uw dochter naar België in maart 2019: toen kwamen een aantal mannen opnieuw waarschuwen dat u Georgië moest verlaten of dat men anders uw kleindochters zouden verkrachten en kleinzoon zou vermoorden (CGVS, p. 5-6). Hieruit kan besloten worden dat de bedreigingen, op het ene incident na, enkel verbaal waren en u na de laatste beweerde bedreiging nog een jaar zonder problemen in het dorp hebt geleefd. Overigens gaf u dochter tijdens haar gehoor expliciet aan dat u in Ateni in veiligheid leefde (CGVS T.(...) K.(...) p.5).

Al deze elementen wijzen niet op daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (Vreemdelingenwet, art. 48/3 §2 a en b).

Bij dit alles moet evenzeer aangestipt worden dat u nooit enige stappen ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten (CGVS, p. 14). Zelfs indien zou worden aangenomen dat een familielid van D.(...) werkzaam is als hoofd van de politieafdeling van de regio waar het incident met uw zoon plaats vond (CGVS, p. 11) – zonder dat u hier overigens enige verdere concrete informatie kan over geven – kan niettemin van u verondersteld worden dat u minstens afdoende pogingen doet bescherming van de Georgische autoriteiten te verkrijgen gezien de familiebanden van 1 persoon bij de politie niet naar het ganse politionele of gerechtelijk apparaat in Georgië kunnen worden geëxtrapoleerd.

Tenslotte kan er evenzeer op gewezen worden dat u tot 2020 in Georgië hebt verbleven terwijl de bedreigingen reeds van 1996 dateren (CGVS, p. 10). U verklaart dat u sinds dat jaar steeds op verschillende adressen in Tbilisi (en ook korte periodes in het dorp Ateni) hebt gewoond, ten einde te vermijden dat de familie van D.(...) u zou kunnen vinden (CGVS, p. 4). U verklaart verder dat de problemen met de familie van het slachtoffer na de dood van uw zoon in 2014 verergerd zouden zijn (CGVS, p. 13), maar u kan vervolgens geen enkele verklaring bieden op de vraag waarom deze situatie zoveel jaar terug escaleerde (CGVS, p. 13). Toen u nogmaals gevraagd werd waarom u in 2014, zoveel jaar na het incident van 1996 en na de dood van uw zoon in 2014, nog bedreigd werd door de familie van D.(...), zegt u enkel vaagweg dat ze nog steeds wraak wilden nemen op uw familie voor het verlies van hun zoon (CGVS, p. 14-15), wat echter niet als een afdoende verklaring kan worden beschouwd. Ook uw dochter K.(...) vestigde zich na 1999 langdurig in Tbilisi tot en met haar vertrek in 2019 en kon eveneens geen enkele verklaring bieden waarom zij er actueel gevaar zou lopen (CGVS T.(...) K.(...), p. 10). Het feit dat u – evenals uw dochter – zich na de start van uw problemen in de jaren 90 langdurig in Tbilisi vestigde, wijst geenszins op een gegronde vrees zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Naast de gegrondheid kunt u überhaupt niet aannemelijk maken dat u gedurende jaren door de familie van D.(...) werd bedreigd. U verklaart in dit kader dat u de laatste 20 jaar steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi verbleef en regelmatig binnen de stad moest verhuizen omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 4). U zegt dat u zich tot 2018 nooit permanent in het dorp Ateni gevestigd heeft, maar u er wel verschillende keren voor kortere periodes van 1 à 2 maand woonde. Telkens u er voor korte tijd verbleef, kon u er echter steeds rustig verblijven zonder lastig gevallen te worden door de familie van D.(...) (CGVS, p. 7). Ondanks het gegeven dat u dus gedurende al die jaren ook de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven en uw vervolgers u daar tot en met 2018 nooit belaagd hebben, omdat zij volgens u niet wisten dat u daar verbleef, heeft u zichzelf er naar eigen zeggen nooit duurzaam gevestigd (CGVS, p. 7). Indien u werkelijk jarenlang een ernstige vervolgingsvrees zou hebben gehad voor de familie van het slachtoffer in Tbilisi, waarvoor u naar eigen zeggen geen beroep durfde doen op de politie omdat een oom van het slachtoffer bij de politie werkzaam was, mag verwacht worden dat u minstens zou geprobeerd hebben zich op duurzame wijze te hervestigen in het dorp Ateni, waar u naar eigen zeggen een thuis heeft, waar uw eigen familie en de familie van uw ex-man wonen, waar u verschillende kennissen heeft, en het naar eigen zeggen goedkoper (en dus meer haalbaar) leven is dan in Tbilisi (CGVS, p. 15). Daarenboven kon u in Ateni in geval van problemen, wel beroep gedaan hebben op de bescherming van de lokale autoriteiten, gezien de oom van het slachtoffer waar u schrik voor had, niet werkzaam was in deze regio, dan wel in de hoofdstad Tbilisi.

Met betrekking tot bovenstaande wordt eveneens vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw dochter aflegde. U stelt namelijk dat u sinds 1996 op verschillende plaatsen in Tbilisi woonde en u slechts af en toe ook naar het dorp Ateni ging om er voor een korte periode – van een 1 of 2 maanden – te verblijven en u slechts sinds 2018 permanent in Ateni gevestigd was (CGVS, p. 7). Uw dochter gaf echter aan dat u reeds sinds langere tijd probleemloos in Ateni woonde omdat de familie van D.(...) niet wist dat u daar verbleef en liet zelfs om die reden haar zoon L.(...) bij u achter bij haar vertrek in 2019 (CGVS T.(...) K.(...), p.5). Deze tegenstrijdigheid doet vragen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Georgië – meer bepaald uw lange verblijf in de hoofdstad Tbilisi – daar de verklaringen van uw dochter doen vermoeden dat u reeds geruime tijd voor 2018 permanent in Ateni gevestigd was en er in veiligheid hebt geleefd. Dit alles ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van uw vrees voor vervolging.

Tot slot wordt erop gewezen dat u vage verklaringen aflegt over de identiteit van uw beweerde vervolgers. De enige naam die u namelijk concreet kan weergeven is die van de man die uw zoon heeft vermoord in 1996: D.(...) M.(...) (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd werd te verduidelijken door wie u

al die jaren bedreigd werd, verwijst u vaagweg – zonder zijn naam te noemen – naar de onderzoeksrechter toen u verhoord werd in kader van het gerechtelijk onderzoek naar uw zoon (CGVS, p. 10) en zegt daarnaast vooral bedreigd te zijn geweest door de oom van het slachtoffer, die het hoofd was van de politieafdeling van de regio waar het incident plaats vond (CGVS, p. 11). Wanneer herhaaldelijk gepoogd werd om meer in detail te beschrijven door wie u concreet bedreigd werd, blijft uw antwoord uiteindelijk erg oppervlakkig: u weet niet concreet wie die personen waren en wist enkel dat ze “familie waren van D.(...)” (CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd naar de vader en de broer van het slachtoffer – waarvan uw dochter beweerde dat zij, samen met de eerder vernoemde oom, de voornaamste vervolgers waren (CGVS T.(...) K.(...), p. 9-10) – zegt u dat zij u effectief hebben bedreigd, maar kan u vreemd genoeg ook niet op hun namen komen (CGVS, p. 11). Om u te verschonen, verwijst u naar uw eerdere verklaringen bij DVZ: u vermoedt dat u toen wel hun namen hebt vermeld (CGVS, p. 11). Desalniettemin stelt het CGVS vast dat er nergens in uw gehoorverslag van DVZ enige concrete namen te bespeuren vallen. Ook betreffende uw meest recente bedreigingen in het dorp Ateni, bent u uiterst vaag: u weet niet wie de mensen waren die u aanspraken en kan hierover enkel vaagweg zeggen dat ze familie zijn van de man die vermoord werd door uw zoon (CGVS, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat u zich de namen niet kan herinneren van de voornaamste personen door wie u tientallen jaren bedreigd werd en waarvoor u naar eigen zeggen uw land van herkomst zou ontvlucht zijn. Indien u daadwerkelijk een actuele vrees voor uw veiligheid en de veiligheid van uw kleinkinderen heeft, mag verwacht worden dat u spontaner en vollediger kan vertellen met welke mensen u precies ernstige problemen kent. Dat u zich de meest elementaire persoonsgegevens van deze figuren niet kan herinneren en u en uw dochter hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondermijnt uw voorgehouden vrees voor deze personen drastisch. Aangezien uw vrees voor deze familie de kern van uw asielrelaas uitmaakt, mag nochtans verwacht worden dat u dergelijke elementaire kennis ten allen tijde spontaan kan reproduceren. Dat u hier niet in slaagt, ondermijnt alweer de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees.” (eigen onderlijning)

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekende partij gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de vaststellingen in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek. Haar algemeen en weinig of niet ernstig verweer is evenwel geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

3.3. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot procedurele kritiek.

Ze kaart en klaagt aan dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gehonoreerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Georgië.

Verzoekende partij haar argumentatie kan aldus niet worden gevolgd. Ze leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden

gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Overigens licht verzoekende partij niet toe en ziet de Raad niet in welke zin het overschrijden van die betreffende termijn in het nadeel van verzoekende partij zou zijn, waarbij er o.a. op kan worden gewezen dat de langere duur van de procedure o.a. als gevolg heeft dat zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en over een ruime(re) tijd beschikte om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij een beslissing tot verwijdering, van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken indien het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en hier geen dergelijke maatregel voorligt. Overigens betreft het luidens de bewoordingen van voormelde bepaling slechts een mogelijkheid en geenszins een vaststaand gevolg.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hier desgevallend toe verplicht.

3.4. Voor zover verzoekende partij voorts in het verzoekschrift opwerpt dat zij “het niet eens” is “met het inhoudelijk oordeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot internationale bescherming wordt geweigerd”, komt zij niet verder dan het herhalen van haar vluchtrelaas en vrees voor vervolging, en het feit dat zij er om financiële redenen niet in is geslaagd om haar land van herkomst eerder te ontvluchten. Haar argumentatie dienaangaande luidt o.a. als volgt: “Verzoekster verbleef, tot zij over voldoende financiële middelen kon beschikken, in Georgië. De noodzaak om te beschikken over de financiële middelen hiertoe, benadrukt evenwel dat verzoekster reeds langer van plan was om haar land van herkomst te verlaten. Zij was echter in de onmogelijkheid om dit te doen. Het gezin van verzoekster slaagde erin om in verschillende fasen het land te verlaten”.

Verzoekende partij haar argumentatie is evenwel, nog daargelaten dat deze geenszins ernstig is, allerminst van die aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan in navolging van de commissaris-generaal kan worden besloten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Immers, zo wijzigen de in het verzoekschrift opgeworpen financiële redenen onder meer niets aan en verklaart of rechtvaardigt deze uitleg geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij een erg beperkte/gebrekkige kennis bezit en niet verder komt dan vage en algemene verklaringen aangaande de identiteit van haar beweerde vervolgers. Evenmin biedt het een verklaring, laat staan een aannemelijke, voor de vaststelling dat ondanks het feit dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen gedurende al die jaren –een periode van 20 jaar of meer- de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven, waar zij soms voor kortere periodes van 1 à 2 maand naartoe ging en dan telkens een korte tijd woonde en waar zij tot de periode 2018-2019 nooit werd belaagd, daar haar vervolgers niet wisten dat zij daar verbleef, zij er niet aan heeft gedacht en niet heeft geprobeerd om zich duurzaam in Ateni te vestigen, doch zij er daarentegen voor koos om telkens terug te keren naar Tbilisi, waar ze volgens haar verklaringen echter regelmatig met bedreigingen werd geconfronteerd. De bestreden beslissing stelt dienaangaande op goede grond het volgende: “U verklaart in dit kader dat u de laatste 20 jaar steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi verbleef en regelmatig binnen de stad moest verhuizen omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 4). U zegt dat u zich tot 2018 nooit permanent in het dorp Ateni gevestigd heeft, maar u er wel verschillende keren voor kortere periodes van 1 à 2 maand woonde. Telkens u er voor korte tijd verbleef, kon u er echter steeds rustig

verblijven zonder lastig gevallen te worden door de familie van D.(...) (CGVS, p. 7). Ondanks het gegeven dat u dus gedurende al die jaren ook de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven en uw vervolgers u daar tot en met 2018 nooit belaagd hebben, omdat zij volgens u niet wisten dat u daar verbleef, heeft u zichzelf er naar eigen zeggen nooit duurzaam gevestigd (CGVS, p. 7). Indien u werkelijk jarenlang een ernstige vervolgingsvrees zou hebben gehad voor de familie van het slachtoffer in Tbilisi, waarvoor u naar eigen zeggen geen beroep durfde doen op de politie omdat een oom van het slachtoffer bij de politie werkzaam was, mag verwacht worden dat u minstens zou geprobeerd hebben zich op duurzame wijze te hervestigen in het dorp Ateni, waar u naar eigen zeggen een thuis heeft, waar uw eigen familie en de familie van uw ex-man wonen, waar u verschillende kennissen heeft, en het naar eigen zeggen goedkoper (en dus meer haalbaar) leven is dan in Tbilisi (CGVS, p. 15). Daarenboven kon u in Ateni in geval van problemen, wel beroep gedaan hebben op de bescherming van de lokale autoriteiten, gezien de oom van het slachtoffer waar u schrik voor had, niet werkzaam was in deze regio, dan wel in de hoofdstad Tbilisi.”

Bovendien, het gegeven dat het voor verzoekende partij mogelijk was en zij klaarblijkelijk (wel) over de middelen beschikte om de afgelopen decennia steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi te verblijven en regelmatig binnen de stad te verhuizen en zij daarnaast verschillende keren voor een korte periode naar het dorp Ateni trok, zoals zij in haar verzoekschrift herhaalt –“Verzoekster verbleef in Georgië op verschillende adressen in en rond de hoofdstad (Tbilisi) en tijdens korte periodes in het dorp Ateni”, relateert en ondergraaft op ernstige wijze haar argumentatie dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikte om haar land van herkomst Georgië al eerder te verlaten. Zij weet hierin aldus geenszins te overtuigen. Dit geldt des te meer nu de problemen met de familie van D.M. reeds in 1996 zouden zijn begonnen, oftewel inmiddels vierentwintig jaar geleden. Volgens verzoekende partij zouden na de dood van haar zoon in 2014 de wraakgevoelens van de familie M. opnieuw zijn aangewakkerd en doofden deze niet uit. Dat verzoekende partij tot begin 2020, toen ze uiteindelijk Georgië heeft verlaten, er niet in zou zijn geslaagd om voldoende financiële middelen te vergaren om Georgië te ontvluchten, weet niet te overtuigen en is geenszins aannemelijk of geloofwaardig, gelet dus ook op het gegeven dat zij wel nog naar het dorp Ateni kon gaan en zij meermaals binnen Georgië verhuisde.

De Raad stipt tevens aan dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Op basis van het geheel van de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, kan op goede grond worden besloten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

De Raad merkt voorts op dat zo alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor de familie van D.M., quod non, zij niet betwist dat zij nooit stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt nochtans dat toen men haar tijdens de rechtszaak tegen haar zoon in 2002 fysiek zou hebben proberen aan te vallen, zij toen door de politie werd beschermd.

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar verzoekende partij haar dochter K.T., wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal op 24 juli 2019 in haar hoofde, in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, eveneens een beslissing ‘verzoek kennelijk ongegrond’ heeft genomen. Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 232 846 van 19 februari 2020. Hierbij werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dat K.T. niet aannemelijk of geloofwaardig maakt dat zij zelf persoonlijk in het kader/omwille van de daden van haar broer in Georgië zou worden gevisieerd en bedreigd, laat staan dat zij er een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, een vaststelling die thans eveneens voor verzoekende partij opgaat. Uit de gegevens van die zaak blijkt bovendien dat voornoemde dochter van verzoekende partij naar aanleiding van de problemen met de familie M., die dus in 1996 aanvingen, Georgië reeds een eerste maal in 1999 verliet om hier om internationale bescherming te verzoeken (waarbij zij overigens een vals verhaal opdiste), waarna zij opnieuw naar Georgië terugkeerde en er zich opnieuw in Tbilisi vestigde. Het gaat dan ook niet op en is geenszins ernstig waar thans in het verzoekschrift wordt voorgehouden, minstens de indruk gewekt dat verzoekende partij haar dochter K.T. pas in maart 2019 er voor het eerst zou in zijn geslaagd om genoeg financiële middelen te verzamelen om Georgië samen met haar twee dochters M. en A. te verlaten. Het ondermijnt bovendien op ernstige wijze en zet verzoekende partij haar argumentatie dat zij zelf omwille van financiële redenen Georgië op haar beurt pas in januari 2020 kon verlaten volledig op de helling.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt er opnieuw op gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat *in casu* geen toepassing kon gemaakt worden van de versnelde procedure nu de termijnen niet werden gerespecteerd. Volgens verzoekende partij kon de commissaris-generaal niet besluiten tot een kennelijk ongegrond verzoek. Voorts stelt verzoekende partij dat uit het feit dat zij op vele verschillende adressen woonde, afgeleid moet worden dat zij zich schuilhield en niet gevonden wilde worden. Tot slot wijst zij erop dat er voor haar geen adequate bescherming is in haar land van herkomst.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumentatie.

4.3. Zo herhaalt verzoekende partij haar argumentatie omtrent het door de commissaris-generaal niet respecteren van de termijnen, waarop reeds middels voormelde beschikking omstandig werd geantwoord als volgt:

“Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot procedurele kritiek.

Ze kaart en klaagt aan dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gehonoreerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Georgië.

Verzoekende partij haar argumentatie kan aldus niet worden gevolgd. Ze leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Overigens licht verzoekende partij niet toe en ziet de Raad niet in welke zin het overschrijden van die betreffende termijn in het nadeel van verzoekende partij zou zijn, waarbij er o.a. op kan worden gewezen dat de langere duur van de procedure o.a. als gevolg heeft dat zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en over een ruime(re) tijd beschikte om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij een beslissing tot verwijdering, van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken indien het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en hier geen dergelijke maatregel voorligt. Overigens betreft het luidens de bewoordingen van voormelde bepaling slechts een mogelijkheid en geenszins een vaststaand gevolg.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hier desgevallend toe verplicht.”

De Raad maant verzoekende partij (haar raadsman) dan ook aan het voorgaande, en meer algemeen de beschikking van 23 oktober 2020, er nog eens grondig op na te lezen en stelt hoe dan ook vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hier een ander licht opwerpen.

4.4. De Raad herneemt voorts de grond uit voornoemde beschikking waar wordt vastgesteld als volgt, en stelt vast dat verzoekende partij hier met haar algemene en weinig of niet ernstige opmerkingen ter zitting op generlei wijze ook maar enigszins afbreuk aan doet:

“Voor zover verzoekende partij voorts in het verzoekschrift opwerpt dat zij “het niet eens” is “met het inhoudelijk oordeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot internationale bescherming wordt geweigerd”, komt zij niet verder dan het herhalen van haar vluchtrelaas en vrees voor vervolging, en het feit dat zij er om financiële redenen niet in is geslaagd om haar land van herkomst eerder te ontvluchten. Haar argumentatie dienaangaande luidt o.a. als volgt: “Verzoekster verbleef, tot zij over voldoende financiële middelen kon beschikken, in Georgië. De noodzaak om te beschikken over de financiële middelen hiertoe, benadrukt evenwel dat verzoekster reeds langer van plan was om haar land van herkomst te verlaten. Zij was echter in de onmogelijkheid om dit te doen. Het gezin van verzoekster slaagde erin om in verschillende fasen het land te verlaten”.

Verzoekende partij haar argumentatie is evenwel, nog daargelaten dat deze geenszins ernstig is, allerminst van die aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan in navolging van de commissaris-generaal kan worden besloten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Immers, zo wijzigen de in het verzoekschrift opgeworpen financiële redenen onder meer niets aan en verklaart of rechtvaardigt deze uitleg geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij een erg beperkte/gebroke kennis bezit en niet verder komt dan vage en algemene verklaringen aangaande de identiteit van haar beweerdde vervolgers. Evenmin biedt het een verklaring, laat staan een aannemelijke, voor de vaststelling dat ondanks het feit dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen gedurende al die jaren –een periode van 20 jaar of meer- de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven, waar zij soms voor kortere periodes van 1 à 2 maand naartoe ging en dan telkens een korte tijd woonde en waar zij tot de periode 2018-2019 nooit werd belaagd, daar haar vervolgers niet wisten dat zij daar verbleef, zij er niet aan heeft gedacht en niet heeft geprobeerd om zich duurzaam in Ateni te vestigen, doch zij er daarentegen voor koos om telkens terug te keren naar Tbilisi, waar ze volgens haar verklaringen echter regelmatig met bedreigingen werd geconfronteerd. De bestreden beslissing stelt dienaangaande op goede grond het volgende: “U verklaart in dit kader dat u de laatste 20 jaar steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi verbleef en regelmatig binnen de stad moest verhuizen omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 4). U zegt dat u zich tot 2018 nooit permanent in het dorp Ateni gevestigd heeft, maar u er wel verschillende keren voor kortere periodes van 1 à 2 maand woonde. Telkens u er voor korte tijd verbleef, kon u er echter steeds rustig verblijven zonder lastig gevallen te worden door de familie van D.(...) (CGVS, p. 7). Ondanks het gegeven dat u dus gedurende al die jaren ook de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven en uw vervolgers u daar tot en met 2018 nooit belaagd hebben, omdat zij volgens u niet wisten dat u daar verbleef, heeft u zichzelf er naar eigen zeggen nooit duurzaam gevestigd (CGVS, p. 7). Indien u werkelijk jarenlang een ernstige vervolgingsvrees zou hebben gehad voor de familie van het slachtoffer in Tbilisi, waarvoor u naar eigen zeggen geen beroep durfde doen op de politie omdat een oom van het slachtoffer bij de politie werkzaam was, mag verwacht worden dat u minstens zou geprobeerd hebben zich op duurzame wijze te hervestigen in het dorp Ateni, waar u naar eigen zeggen een thuis heeft, waar uw eigen familie en de familie van uw ex-man wonen, waar u verschillende kennissen heeft, en het naar eigen zeggen goedkoper (en dus meer haalbaar) leven is dan in Tbilisi (CGVS, p. 15). Daarenboven kon u in Ateni in geval van problemen, wel beroep gedaan hebben op de bescherming van de lokale autoriteiten, gezien de oom van het slachtoffer waar u schrik voor had, niet werkzaam was in deze regio, dan wel in de hoofdstad Tbilisi.”

Bovendien, het gegeven dat het voor verzoekende partij mogelijk was en zij klaarblijkelijk (wel) over de middelen beschikte om de afgelopen decennia steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi te verblijven en regelmatig binnen de stad te verhuizen en zij daarnaast verschillende keren voor een korte periode naar het dorp Ateni trok, zoals zij in haar verzoekschrift herhaalt –“Verzoekster verbleef in Georgië op verschillende adressen in en rond de hoofdstad (Tbilisi) en tijdens korte periodes in het dorp Ateni”, relativeert en ondergraaft op ernstige wijze haar argumentatie dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikte om haar land van herkomst Georgië al eerder te verlaten. Zij weet hierin aldus geenszins te overtuigen. Dit geldt des te meer nu de problemen met de familie van D.M. reeds in 1996 zouden zijn begonnen, oftewel inmiddels vierentwintig jaar geleden. Volgens verzoekende partij zouden na de dood van haar zoon in 2014 de wraakgevoelens van de familie M. opnieuw zijn aangewakkerd en doofden deze niet uit. Dat verzoekende partij tot begin 2020, toen ze uiteindelijk Georgië heeft verlaten, er niet in zou zijn geslaagd om voldoende financiële middelen te vergaren om Georgië te ontvluchten,

weet niet te overtuigen en is geenszins aannemelijk of geloofwaardig, gelet dus ook op het gegeven dat zij wel nog naar het dorp Ateni kon gaan en zij meermaals binnen Georgië verhuisde.

De Raad stipt tevens aan dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Op basis van het geheel van de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, kan op goede grond worden besloten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

De Raad merkt voorts op dat zo alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor de familie van D.M., quod non, zij niet betwist dat zij nooit stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt nochtans dat toen men haar tijdens de rechtszaak tegen haar zoon in 2002 fysiek zou hebben proberen aan te vallen, zij toen door de politie werd beschermd.

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar verzoekende partij haar dochter K.T., wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal op 24 juli 2019 in haar hoofde, in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, eveneens een beslissing 'verzoek kennelijk ongegrond' heeft genomen. Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 232 846 van 19 februari 2020. Hierbij werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dat K.T. niet aannemelijk of geloofwaardig maakt dat zij zelf persoonlijk in het kader/omwille van de daden van haar broer in Georgië zou worden gevisieerd en bedreigd, laat staan dat zij er een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, een vaststelling die thans eveneens voor verzoekende partij opgaat. Uit de gegevens van die zaak blijkt bovendien dat voornoemde dochter van verzoekende partij naar aanleiding van de problemen met de familie M., die dus in 1996 aanvingen, Georgië reeds een eerste maal in 1999 verliet om hier om internationale bescherming te verzoeken (waarbij zij overigens een vals verhaal opdiste), waarna zij opnieuw naar Georgië terugkeerde en er zich opnieuw in Tbilisi vestigde. Het gaat dan ook niet op en is geenszins ernstig waar thans in het verzoekschrift wordt voorgehouden, minstens de indruk gewekt dat verzoekende partij haar dochter K.T. pas in maart 2019 er voor het eerst zou in zijn geslaagd om genoeg financiële middelen te verzamelen om Georgië samen met haar twee dochters M. en A. te verlaten. Het ondermijnt bovendien op ernstige wijze en zet verzoekende partij haar argumentatie dat zij zelf omwille van financiële redenen Georgië op haar beurt pas in januari 2020 kon verlaten volledig op de helling."

Verzoekende partij gaat hier ter terechtzitting aan voorbij, minstens laat ze geheel na concrete en valabele opmerkingen te formuleren die het voorgaande in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting herhaalt dat zij in Georgië op verschillende adressen heeft gewoond en meent dat hieruit dient te worden afgeleid dat zij zich schuilhield en niet gevonden wilde worden, houdt haar uitleg geen steek en is deze geenszins ernstig. Immers, eerder werd door de Raad en het Commissariaat-generaal expliciet gewezen op de vaststelling dat verzoekende partij zich blijkens haar verklaringen in Georgië probleemloos kon schuilhouden in het dorp Ateni, maar zij daarentegen steeds verkoos om na periodes van een kort verblijf in Ateni naar Tbilisi terug te keren, waar het risico om gevonden te worden evenwel veel groter was. De Raad beklemtoont dan ook de grond in de beschikking van 23 oktober 2020 waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt: *"Evenmin biedt het (de in het verzoekschrift aangehaalde uitleg inzake financiële redenen die zouden hebben verhindert dat verzoekende partij Georgië eerder kon verlaten) een verklaring, laat staan een aannemelijke, voor de vaststelling dat ondanks het feit dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen gedurende al die jaren –een periode van 20 jaar of meer- de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven, waar zij soms voor kortere periodes van 1 à 2 maand naartoe ging en dan telkens een korte tijd woonde en waar zij tot de periode 2018-2019 nooit werd belaagd, daar haar vervolgers niet wisten dat zij daar verbleef, zij er niet aan heeft gedacht en niet heeft geprobeerd om zich duurzaam in Ateni te vestigen, doch zij er daarentegen voor koos om telkens terug te keren naar Tbilisi, waar ze volgens haar verklaringen echter regelmatig met bedreigingen werd geconfronteerd. De bestreden beslissing stelt dienaangaande op goede grond het volgende: "U verklaart in dit kader dat u de laatste 20 jaar steeds op verschillende plaatsen in Tbilisi verbleef en regelmatig binnen de stad moest verhuizen omwille van de aanhoudende bedreigingen (CGVS, p. 4). U zegt dat u zich tot 2018 nooit permanent in het dorp Ateni gevestigd heeft, maar u er wel verschillende keren voor kortere periodes van 1 à 2 maand woonde. Telkens u er voor korte tijd verbleef, kon u er echter steeds rustig verblijven zonder lastig gevallen te worden door de*

familie van D.(...) (CGVS, p. 7). Ondanks het gegeven dat u dus gedurende al die jaren ook de mogelijkheid had om in het dorp Ateni te verblijven en uw vervolgers u daar tot en met 2018 nooit belaagd hebben, omdat zij volgens u niet wisten dat u daar verbleef, heeft u zichzelf er naar eigen zeggen nooit duurzaam gevestigd (CGVS, p. 7). Indien u werkelijk jarenlang een ernstige vervolgingsvrees zou hebben gehad voor de familie van het slachtoffer in Tbilisi, waarvoor u naar eigen zeggen geen beroep durfde doen op de politie omdat een oom van het slachtoffer bij de politie werkzaam was, mag verwacht worden dat u minstens zou geprobeerd hebben zich op duurzame wijze te hervestigen in het dorp Ateni, waar u naar eigen zeggen een thuis heeft, waar uw eigen familie en de familie van uw ex-man wonen, waar u verschillende kennissen heeft, en het naar eigen zeggen goedkoper (en dus meer haalbaar) leven is dan in Tbilisi (CGVS, p. 15). Daarenboven kon u in Ateni in geval van problemen, wel beroep gedaan hebben op de bescherming van de lokale autoriteiten, gezien de oom van het slachtoffer waar u schrik voor had, niet werkzaam was in deze regio, dan wel in de hoofdstad Tbilisi." Zoals eerder opgemerkt, ondermijnen deze en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, die door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegd, op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van het door haar ingeroepen relaas.

De Raad wijst er verder op dat in het geval alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde persoonlijke vrees voor vervolging door de familie van D. M., *quod non*, zij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat er voor haar geen adequate bescherming is in haar land van herkomst, gelet op haar totale nalaten voor die beweerde problematiek de hulp en/of bescherming van de Georgische autoriteiten in te roepen. De Raad onderstreept dan ook volgende grond uit de beschikking waar verzoekende partij met haar algemene beweringen geen ander licht op werpt: "De Raad merkt voorts op dat zo alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor de familie van D.M., *quod non*, zij niet betwist dat zij nooit stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt nochtans dat toen men haar tijdens de rechtszaak tegen haar zoon in 2002 fysiek zou hebben proberen aan te vallen, zij toen door de politie werd beschermd."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 oktober 2020 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS